

Bejaka sexualiteten!

Kvinnokamp utan 1800-talsmetoder

Min sommarläsning har varit Hjärdis Levins bok "Testiklarnas herravälde", jag har läst, grubblat och häpnat. Jag har alltid inbillat mig att jag varit någorlunda insatt i den sexualpolitiska debatten. Det var jag inte! "Aha", var en ständigt återkommande känsla i början av boken.

Plötsligt fick jag förklarat för mig många ibland både sagda och utsagda kommentarer från män. "Kvinnor som ägnar sig åt politik, är väl fula gamla nuckor som inte står på samma sida som vanliga tjejer." Så har synen på kvinnokämpar ofta varit. Nu förstod jag bakgrunden.

DEBATT

Kvinnorörelsen klövs i början av seklet. Den ena delen ville erkänna och arbeta för kvinnors sexualitet, den andra delen menade att kvinnors sociala förtryck delvis gick att härleda ur det sexuella slaveriet. Därför ville feminismen inte ha preventivmedel — det skulle öka promiskuiteten bland män — och kvinnor skulle få det ännu sämre. De blev därmed ansedd som "sexuallfientliga".

Partiska omdömen

Men allteftersom jag läste blev jag mer och mer betänksam. Varje gång jag läste något som jag själv kan, upptäckte jag att hennes referat och omdömen minst sagt är en aning partiska.

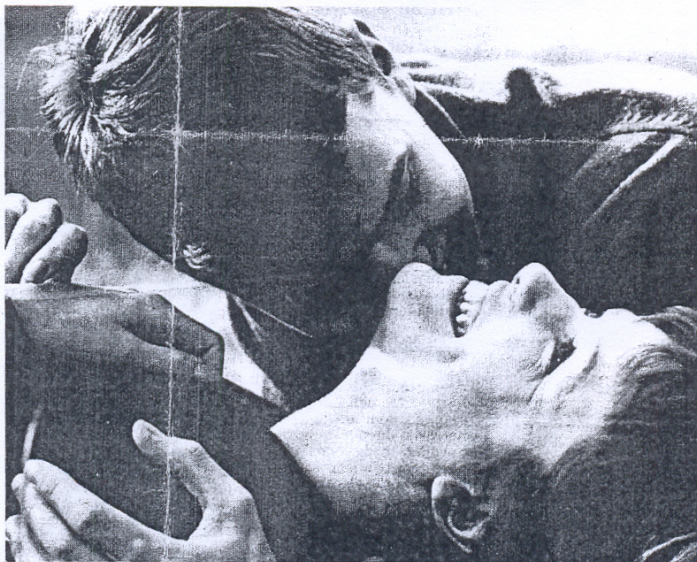
Min förvåning är också stor över att hon lyckats skriva en så tjock och förvisso intressant bok utan att ta upp Elise Ottesen Jensens livsgärning. Hon nämner henne ett par gånger, men inte mer.

Rätt som det är kommer hon med påståenden som att avbrutna samlag inte alls är några problem för kvinnor. Om inte kvinnan blivit tillfredsställd innan det går för mannen, så lär hon väl inte bli det efteråt heller, menar hon. Jasså??? Där kan jag bara konstatera att hon har fel.

På en rad andra punkter kommer hon med liknande tvärsäkra påståenden kring kvinnlig sexualitet, som jag, med utgångspunkt från mitt eget liv, direkt kan säga att det där stämmer ju inte — i alla fall inte för mig. Och så unik är nog ändå inte jag!

Sexuellt slaveri

När hon refererar feminismen på 1800-talet, så känns det självklart att solidarisera sig med deras kamp. Många kvinnor led under ett direkt sexuellt slaveri. Men det har hänt mycket på 100 år. Det tycker dock inte Hjärdis Levin. Hon tycker att vi står och stampar i samma eländiga slaveri. Jag menar däremot att det varit en sexuell revolution för flertalet kvinnor. Äntigen är det tillåtet för kvinnor att njuta av sex.

Det sexuella förtryck som fortfarande finns, manifesterat i våldtäkter, porr och prostitution, kan inte bekämpas genom att kvinnor säger nej till sex. Det skulle ju innebära att vi kastade vår nyvunna rätt till sexuell lycka på sophögen, skriver Margareta Persson, socialdemokratisk riksdagsledamot från Stockholm. Detta som en replik på tankegångarna i Hjärdis Levins omdiskuterade bok, "Testiklarnas herravälde".

Och det är inte bara tillåtet, det är också möjligt genom att det finns preventivmedel och abort. Det sexuella förtryck som fortfarande finns, manifesterat i våldtäkter, porr och prostitution, kan vi ju inte bekämpa med 1800-talsmetoder — som att säga nej till sex!

Det skulle ju innebära att vi kastade vår nyvunna rätt till sexuell lycka på sopbaken. Men Hjärdis Levin verkar leva kvar i 1800-talet.

Jag tror i stället att vi bäst bekämpar det rådande sexuella förtrycket genom att bejaka vår egen sexualitet, så att män och kvinnor kan förenas i ömsesidiga sexuella relationer.

Visst måste vi lära oss att handskas med vår sexualdrift, visst måste vi hoppa över hastiga tillfredsställanden om de försvårar för oss på sikt. Men trohetsdebatten har dock inget att göra med själva erkännandet av att kvinnor, precis som män, har sexuella behov.

Vaksamhet

På en viktig punkt delar jag dock hennes uppfattning. Vi måste vara vaksamma så att den nya "rätten" inte utnyttjas av männen. Unga flickor ska inte fungera som madrasser. De måste kunna säga nej ända till den dag de själva vill.

Under 1800-talet var det en stor kamp mellan naturalis-

terna och de framstegsvänliga. Om man trodde på framtiden och utvecklingen, då trodde man också att människan kan kontrollera sina drifter. Jag tror också att man kan kontrollera formerna för hur drifterna tar sig uttryck. Men jag är lika bergfast övertygad om att människan har några grundläggande behov, som man inte utan vidare sätter sig över, och dit hör sexualiteten.

Om man får för lite att äta, om man fryser — då mår man dåligt. På samma sätt tror jag att det är med sexualiteten. Utan ett bra sexualliv får en del fysiska symptom, andra psykiska. Naturligtvis varierar graden av "illamående" från person till person.

Jag är alltså beredd att hålla med en del om "reaktionärer", som Hjärdis Levin kallar dem, om att en del kvinnor blir sura, griniga och bittra om de inte har ett bra sexualliv. Precis som männen mår dåligt, naturligtvis! För på något sätt måste saken komma fram.

Mot naturen

Det är alltså min övertygelse att det strider mot människans natur att vara utan ett sexualliv. Jag är helt övertygad om att kvinnor — precis som män — har detta djupt liggande behov. Men Hjärdis Levin verkar tycka att kvinnor inte har så stora sexuella behov. Och om de har det så

kan de fixa det med onani.

Jag tror att det är farligt för jämställdhetskampen om vi ska få en sådan diskussion som Hjärdis Levin sätter igång. Då får vi återigen en uppdelning mellan könen, där männen har sexuella behov och kvinnor till nöds får "ställa upp". Därmed förstärks gamla myter.

Slutinttrycket

Mitt slutinttryck är att jag finner det synnerligen märkligt att hon kunnat skriva så mycket utan att ta upp att kvinnor faktiskt har sexuella behov. Den intressanta frågan borde ju istället vara: Hur kan kvinnors sexuella behov förenas med kampen mot sexhelt och socialt förtryck?

Hjärdis Levin har löst det lite för enkelt: det är bara att avstå från samlag om det behövs för jämställdhetskampen. Men så enkelt är det ju inte! För i praktiken är det inte så lätt att bekämpa den där förtryckaren, som man samtidigt inget högre önskar än att förenas med i en säng. Nu menar jag inte att man ska göra det. Men känslorna kan ju finnas där i alla fall och trassla till kvinnokampen.

Jag tror aldrig vi når jämställdhet om vi förnekar vår nyvunna rätt att få ha sexuella behov. Därför tror jag in-
te på Hjärdis Levins väg.

Margareta Persson